

Като чули писака, на кърмачката, бащата и майката дошли въ дѣтската стая и що да видятъ? — лежи си Херкулесъ спокойно въ люлчицата, а въ ржчицитѣ си държи умъртвенитѣ отъ стискане змии.

Почуденитѣ родители отишли и попитали мжд-рия старецъ Терезиеса, що значи това.

— Вашиятъ синъ ще бжде великъ човѣкъ, казалъ имъ старецътъ.

— Мамо, азъ си научихъ урока. Що да правя сега?...

— Попѣй си, Цвѣтанке, каза майка ѝ.

— „Клонченца зеленки,
Ябълки червенки,
Хубавички сте! . . .“

Запѣ Цвѣтанка, но пакъ ѝ сеѣиска нѣщо.

— Мамо, ти работишъ. Дай да ти помогна: като работя, по ми е драга пѣсничката! . . .

— Малка си още, миличка! Поиграй си, попѣй си, па и за работа има врѣме! . . .

Но Цвѣтанка вече бѣше намислила съ що да помогне на майка си, която готвѣше край огъня... Цвѣтанка намѣри картофитѣ, натура ги въ единъ